

Arrest

nr. 200 231 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2006 dient verzoekster een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslist op 3 juli 2007 tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 3069 van 23 oktober 2007 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 23 januari 2008 ontvankelijk en op 6 juni 2011 ongegrond verklaard.

Op 16 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 maart 2011 ongegrond verklaard.

Verzoekster dient op 7 juli 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 13 oktober 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster dient op 28 december 2011 eveneens voor de tweede keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 13 januari 2012 niet in overweging wordt genomen.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 maart 2012 onontvankelijk verklaard doch op 23 maart 2012 is de beslissing ingetrokken. Op 28 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en op 26 februari 2014 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 144 987 van 7 mei 2015 de beslissing vernietigt. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 18 augustus 2015 een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 161 169 van 2 februari 2016 de beslissingen vernietigt. Op 19 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing wordt bij arrest nr. 187 843 op 31 mei 2017 verworpen.

Op 23 januari 2012 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 13 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 145 874 van 21 mei 2015 het beroep verwerpt.

Op 13 oktober 2014 maakt verzoekster het voorwerp uit van een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen het inreisverbod dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 144 988 van 7 mei 2015 het inreisverbod vernietigt.

Op 19 februari 2016 maakt verzoekster opnieuw het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen dit bevel dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 187 842 van 31 mei 2017 het bevel vernietigt. Op 8 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 november 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.07.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

K., A. A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Talin op (...)1940

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen

door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.09.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“(…)

Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. ”

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep

heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

"§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. "

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing gebaseerd is op art. 9ter §3 - 4° vrw., wijl het advies van de arts adviseur gestoeld is op art. 9ter §3 - 5° vrw. Aangezien verwerende partij gebonden is door het advies van de arts adviseur en derhalve haar beslissing dient te stoeien op dit advies en conform dit advies haar beslissing dient te motiveren, moet er worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar recht, aangezien zij enkele stelt dat de ziektes van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, art. 9ter vrw., wijl de arts adviseur expliciet stelt dat de medische stukken in hoofde van verzoekster slechts aantonen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van 25/10/2011.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is om de bestreden beslissing te vernietigen.

(...)"

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter en 62 Vreemdelingenwet,
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht,
- artt. 2 en 3 EVRM.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onterecht geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij niet zou mogen reizen en nood zou hebben aan mantelzorg.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan zich uitsluitend tot voormeld onderzoek beperken.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen. Verzoekende partij betwist dit gegeven an sich ook niet.

De verweerder wijst erop dat verzoekende partij haar vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 19.02.2016.

Uit het eerder advies d.d. 16.02.2016 van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor verzoeksters leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er nog steeds geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij niet zou mogen reizen en nood zou hebben aan mantelzorg, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 25.10.2011 dewelke op 19.02.2016 ongegrond werd verklaard.

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen. Verzoekende partij betwist dit gegeven an sich ook niet.

Het louter feit dat een behandelende arts bereid werd gevonden zonder enige duiding te stellen dat mantelzorg thans noodzakelijk is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij volstrekt in gebreke blijft te duiden in welke mate de aandoening geëvolueerd zou zijn dat er anno 2017 wél sprake zou zijn van een nood aan mantelzorg daar waar dit in 2016 niet zo bleek, dit niettegenstaande de aandoening exact dezelfde is.

De verwerende partij verwijst ook naar de concrete motieven van het arrest d.d. 31.05.2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (administratief dossier):

“In de mate dat de verzoekster hekelt dat de ambtenaar-geneesheer niet aanvaardt dat de medische mantelzorg blijkens de voorgelegde medische attesten specifiek door haar zoon en schoondochter moet worden verleend, merkt de Raad vooreerst op dat uit het medisch advies van 16 februari 2016 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat er heden geen strikte institutionele mantelzorg nodig is en dat de familiale hulp weliswaar zinvol en helpend is, doch dat een gebrek aan dergelijke familiale ondersteuning bij een terugkeer naar het land van herkomst geen tegenaanwijzing voor die terugkeer vormt nu de verzoekster alsdan en ook indien de klachten zouden verergeren, beroep kan doen op de institutionele mantelzorg die in Armenië wel degelijk beschikbaar is. Verder wijst de Raad er op uit de objectieve informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert

en die is toegevoegd aan het administratief dossier, inderdaad blijkt dat mantelzorg (home care) beschikbaar is in Armenië. Samen met de verzoekster moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische noodzaak aan mantelzorg die specifiek wordt geboden door verzoeksters zoon (en schoondochter) niet aanvaardt. Uit het medisch advies van 16 februari 2016 komt immers naar voor dat de ambtenaar-geneesheer de institutionele mantelzorg, die wel beschikbaar is in Armenië, als een adequate behandeling naar voor schuift. De Raad is van oordeel dat een dergelijke beoordeling kadert binnen de adviesbevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer kan op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet wel degelijk zijn eigen beoordeling omtrent de noodzakelijk geachte en adequate behandeling naar voor schuiven. In dit kader dient er gewezen te worden op het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State besluit: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten". Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet verzoeker dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de elementen van de voorgelegde medisch getuigschriften, ofwel met concrete elementen aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer zich niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of bepaalde elementen ten onrechte over het hoofd zou hebben gezien bij het verstrekken van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partij voert in haar aanvraag niet aan dat er inmiddels sprake is met betrekking tot deze identieke aandoening van een gewijzigde graad van ernst of van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist.

De verzoekende partij herhaalt enkel dat er sprake is van een sterke afhankelijkheidsgraad met de zoon en de Belgische schoondochter en dat de rol van de familieleden cruciaal zou zijn voor de evolutie van haar gezondheidssituatie.

Verder herhaalt zij dat haar dochter niet meer in Armenië woont.

Ook hierop werd door de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging al uitvoerig ingegaan in het advies d.d. 16.02.2016 en de beslissing d.d. 19.02.2016.

Het volstaat opnieuw te verwijzen naar de motieven van het arrest nr. 187.843 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"De Raad merkt dienaangaande nogmaals op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk motiveerde dat ondanks de bloemlezing aan klachten erop moet gewezen worden dat de verzoekster momenteel geen strikte institutionele mantelzorg blijkt nodig te hebben, dat ze blijkbaar ondersteuning krijgt van de familie hier en dat gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten zeker zinvol en helpend is, dat men voorlopig nog geen beroep moet doen op professionele en/of institutionele hulp maar mochten de klachten verergeren of indien geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar het herkomstland en er dus een nood aan institutionele mantelzorg ontstaat, die daar wel degelijk beschikbaar is. Wat betreft de aanwezigheid van verzoeksters dochter, stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende: "Betrokkene verklaarde in haar asielpcedure (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04.12.2006 p.6) immers dat ze twee kinderen heeft, haar zoon A. G. (05.02.1965) die heden in België verblijft en een dochter A. A. (01.01.1968) die in Talin, Armenië zou verblijven. Indien dit alsnog niet mogelijk zou blijken (en betrokkene legt hier niet het minste begin van bewijs van voor), kan betrokkene eventueel nog beroep doen op sociale organisaties om ondersteuning te verkrijgen". De verzoekster kan dan ook niet dienstig voordhouden dat de ambtenaar-geneesheer er nog steeds vanuit gaat dat haar dochter in Armenië verblijft, hij stelt immers louter dat de verzoekster niet het minste bewijs bijbrengt dat haar dochter er niet meer zou verblijven. Dit motief is bovendien geenszins determinerend, nu de ambtenaar-geneesheer in dit kader finaal vaststelt dat de verzoekster, indien zij de bijstand van haar dochter in Armenië niet zou kunnen krijgen, een beroep kan doen op sociale organisaties om ondersteuning te krijgen. Dit motief wordt door de verzoekster niet betwist."

De verzoekende partij laat deze motieven onbesproken, en beperkt zich tot de vage bewering als zou er sprake zijn van een nieuwe elementen, zonder deze in concrete te specificeren.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dat dit vaststelt, dateert van 11 september 2017 en wordt bijgevoegd, dat uit het medisch dossier van verzoekster niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Verzoekster heeft op 7 juli 2017 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.
(...)”

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet terwijl het advies gestoeld is op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is aldus niet conform het advies gemotiveerd en bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

Het medisch advies van 11 september 2017 luidt als volgt:

“K., A. A.

Vrouwelijk

nationaliteit; Armenië

geboren te Talin op (...)1940

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 25-10-2011 en 7-7-2017 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d-d. 7-7-2017 een SMG voor opgesteld door Dr. C., huisarts, op 12-6-2017 met de volgende informatie;

Voorgeschiedenis van thyroïdectomie met substitutie, hypertensie, diabetes mellitus, hyperlipidemie, tachycardie, depressie en nervositas.

Als reden tot aanvraag wordt genoteerd dat betrokkene lijdt aan verschillende aandoeningen met een complex medicatieschema, nood een opvolging en ondersteuning door het achteruitgang van de mogelijkheid tot zelfzorg,

Als medicatie wordt heden gegeven: diazepam, pantoprazole, bisoprolol, glucophage, l-thyroxine, perindopril, iridapamide, amlodipine, vit D

- Stabiele evolutie op gebied van diabetes, hypertensie, cardaal en schildklierpathologie

- Zij heeft mantelzorg nodig,

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 25-10-2011.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene”

In dit medisch advies dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt duidelijk gemotiveerd dat de medische documenten van de aanvraag van 25 oktober 2011 met de aanvraag van 7 juli 2017 worden vergeleken. De arts-adviseur concludeert dat “de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 25-10-2011. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.” Het medisch advies is aldus gegrond op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, zoals ook bevestigd in de nota met opmerkingen. Met toepassing van voormeld artikel 9ter, § 3, 5° heeft de arts-adviseur geen onderzoek gedaan of een motief gegeven met betrekking tot het reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster stelt dat er een gebrek is aan de formele motivering doordat de bestreden beslissing verwijst naar het advies enerzijds en gegrond is op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet anderzijds, kan zij worden gevolgd. Aan de formele motiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar het advies, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, Lettani). Te dezen is het advies, samen met de bestreden beslissing aan verzoekster overhandigd evenwel wordt het advies geenszins bijgevalen in de uiteindelijke beslissing nu de beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet met de conclusie dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Aldus is niet voldaan aan het bepaalde in de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond zodat op de overige onderdelen ervan niet hoeft te worden ingegaan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN